

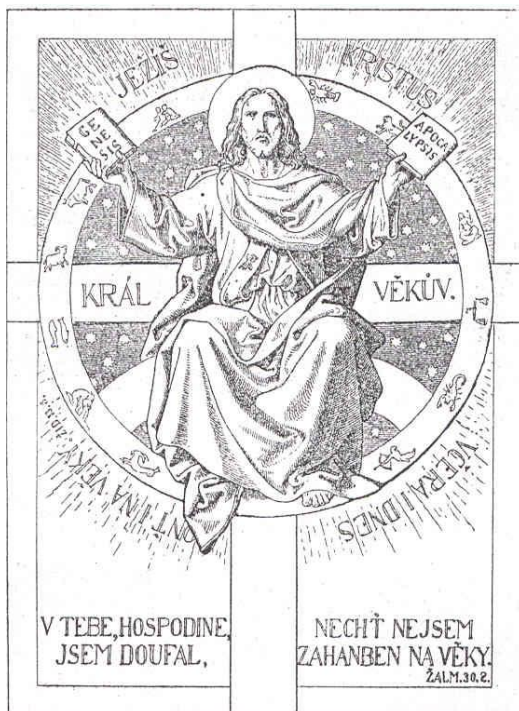

VZKŘÍŠENÍ

ZDRAVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

č. 52 - Velikonoce 2003

**Ať slavné Kristovo vzkříšení
naši tmu ve světlo promění!**

Ját jsem Alfa i Omega, počátek i konec.
(Zjev. 21, 6.)

„V ten čas řekl Ježíš: Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.“
(Mt 11, 25-27)

Pane, chceme hledět na tebe, abychom poznali Otce.

Ty nám odhaluješ Otce z kříže. Zjev nám, Pane, tajemství kříže, dej, ať z něho nemáme strach, dej, ať v něm poznáváme Boha, ať poznáváme tebe, Synu Otce, ať poznáváme sebe, spasené hříšníky.

Dej nám jiskru porozumění tajemství, kterou jsi každému z nás určil. Učiň, ať se náš život shoduje s tím, co nám dáváš poznat, a chceš-li učinit, abychom tak dříve žili než poznáme, abychom dříve milovali, než porozumíme, dej nám svého Ducha pro svou smrt a slavné vzkříšení.

Klaníme se tobě, přítomnému mezi námi, živému, vzkříšenému, slavnému na věky věků.

C. M. Martini – Vydán lidem do rukou

● VZPOMÍNKA NA POUŤ STRAŠNICKÉ FARNOSTI V DUBNU 2002

Je to neuvěřitelné, ale je to už celý rok, co jsme 15. dubna loňského roku společně vyrazili na farní pouť do Německa, Švýcarska a Francie, na místa spojená se jmény známých světců. Pout' je hlavně počinem duchovním a má nám poskytnout možnost k modlitbě, rozjímání, k načerpání nových impulsů z životů světců a míst, kde žili. Jsou pro nás příkladem, inspirací a stále jsem žasl nad tím, co všechno může člověk vykonat dobrého, a jaké strasti vydržet, když jde životem úplně opřen o Boží lásku.

Reichenau, 16. 4. 2002

Reichenau je krásný, zelený ostrov na Bodamském jezeře, na německo-švýcarské hranici. Benediktinský klášter zde byl založen v první čtvrtině osmého století svatým Pirminem. Na počátku jedenáctého století sem přichází jako opat Berno, mladý mnich z kláštera v Prúmu. Je sem poslán císařem Jindřichem II., aby pozvedl klášter z morálního i ekonomického úpadku. Opat Berno vede klášter i celý ostrov k rozkvětu, na vysoké úrovni jsou zde teologie, matematika, astronomie, ale i umělecké přepisování bible a liturgických textů, skládání básní

a písní, vznikají zde překrásné mariánské antifony „Slavná Spasitele Matko“ a „Zdravas Královno“, které se modlíme ještě dnes, po téměř tisíci letech.

Opat Berno je brán císařem Jindřichem jako doprovod při cestách do Říma k Svatému otci, císař se s ním radí před důležitými rozhodnutími. Opat Berno staví západní část katedrály Panny Marie a svatého Marka v Mittelzell a zde je také uložen v opatské hrobce.

V této katedrále slavíme společně v úterý dopoledne mši svatou. Po mši se jdu pomodlit k hrobu opata Berna. Při modlitbě a rozjímání o tomto výjimečném muži mě provází otázka proč v závěru svého života, alespoň podle literárních pramenů, si kladl otázku, zda udělal vše, co bylo v jeho silách a jak bude skládat účty před Pánem. Tento řeholník, opat, který spravoval čtyřicet let klášter, zprvu ubohý, později jeho přičiněním vážený a slavný, tento nadšený stoupenec reformy z Cluny, který vedl v duchu přísné řehole a duchovního růstu přibližně stovku řeholních spolubratří, si na sklonku svého života klade otázku, zda udělal vše, co mohl a potřebuje milující duši, která ho podepře a ujistí ho, že dobře pracoval na vinici Páně.

Zasažený touto obrovskou pokorou se modlím: Pane, dej, ať umíme našim blízkým být oporou na sklonku jejich života, ať jim umíme svým svědectvím o jejich lásce k nám i k jiným přinést jistotu, že to je naplnění Božího záměru, protože Bůh je láska.

Pane, dej, ať také my, až budeme v nejistotě nebo tísní očekávat Tvůj soud, najdeme někoho, kdo nás vezme za ruku a řekne: „Dělal jsi, co bylo v Tvých silách a ostatní nech na Pánu, neboj se, On je milostivý a milosrdný.“

Annency, 18. 4. 2002

Annency je město ve východní Francii, v podhůří Savojských Alp, přibližně čtyřicet kilometrů jižně od Ženevy. Historický střed města je malebný, okolo kanálu Notre Dame se kupí obchůdky a kavárničky,

Historické měšťanské domy, residence biskupa a za radnicí se otvírá krásný pohled na veřejný park, svěže zelený, upravený, obklopený osvěžující vodní hladinou jezírka. Toto město, proslulé především svými dvěma svěťci – svatým Františkem Saleským a svatou Janou de Chantal, má samozřejmě i řadu kostelů, které jsme navštívili. Kostel Notre-Dame de Liesse (postaven 1566), kam chodila paní de Sales prosit Pána o syna, aby ho mohla Jemu zasvětit, kostel svatého Mauricia (postaven 1442), kde svatý František Saleský přijal první svaté přijímání a biřmování, katedrála svatého Petra (postavená 1595), kde byl sv. František vysvěcen na kněze a od roku 1602 působil jako biskup, kostel svatého Františka, kde od roku 1612 sídlil řád Navštívení, založený roku 1610 svatým Františkem Saleským a svatou Janou de Chantal. Dominantou města je basilika

Navštívení Panny Marie, vybudovaná na pahorku nad městem (roku 1922-30), s přiléhajícím klášteřem sester řádu Navštívení.

V průčelí bočních lodí jsou relikviáře s ostatky svatých Jany de Chantal a Františka Saleského.

Svatá Jana de Chantal je urozená dívka, provdaná ve dvaceti letech, matka šesti dětí, v osmadvaceti letech ovdovělá, po zajištění budoucnosti svých dětí se stává ve svých osmatřiceti letech řádovou sestrou. Pečuje o chudé a nemocné, vychovává chudé dívky, zakládá osmdesát sedm klášterů, cestuje za svým posláním na koni i v nosítkách a na jedné z těchto cest umírá (1641).

Svatý František Saleský je urozený mladý muž, vystudovaný na právníka, v roce 1593 se stává knězem, dobrovolně působí čtyři roky jako misionář mezi stoupenci Kalvína v Savojsku a mnoho jich přivádí k obrácení. Roku 1602 se stává biskupem ženevským, sídlí však v Annency. Není však církevním knížetem, ale pastýřem těch nejmenších, pomáhá chudým, je nazýván „doktorem lásky“, „učitelem lásky“, denně hodinu, až do své smrti, přijímá chudé své diecéze, na mezku projíždí celou svou diecézí (asi 600 farností), ale také zakládá řád Navštívení, píše knihy o Boží lásce a svatosti, zakládá akademii Florimontan. Umírá v Lyonu roku 1622.

V basilice Navštívení Panny Marie v Annency slavíme mši svatou ve čtvrtek ráno. Přisluhuji u oltáře, přichází modlitba nad dary: „Klademe, Bože, na Tvůj oltář tyto dary, které jsou obrazem jednoty...“, a pak následuje jednoduchý, ale nádherný obraz: „chléb sebraný z mnoha zrn a víno z mnoha hroznů, spojených v jedno a prosíme Tě, veď svou církev k jednotě a naplň ji svým pokojem.“

„Modlitba za jednotu, vlevo ostatky svatého Františka Saleského, vpravo svaté Jany de Chantal, těchto světců, učitelů lásky. Okamžitě se mi vybavuje obraz z parkoviště před basilikou. Je ráno přede mší a basilika je ještě zavřená, přichází ke mně jeden z poutníků a napůl žertem mi říká: „Podívej se, jak si farníci spolu pěkně rozumějí.“ Rozhlížím se a vidím množství dvojic a trojic roztroušených v patričních vzdálenostech po celém parkovišti. Každý má právo na své soukromí a je snazší si povídat se známými lidmi, ale láska i jednota potřebuje komunikaci. Dávám si u oltáře předsevzetí, že musím promluvit alespoň několik minut s každým z našich poutníků a modlím se: „Pane Bože dej, ať umím oslovit své sestry a bratry tak, aby je to neobtěžovalo nebo neuráželo, ale aby to vedlo k posílení jednoty, za kterou se v této modlitbě modlíme a posílení lásky, kterou nás zde oslovují svatá Jana de Chantal a svatý František Saleský.“

Karel Duchek

● POUŤ DO JABLONNÉHO

Opakujeme oznámení z minulého zpravodaje, že se chystá **na květen, sobotu 24., pouť rodin pražské arcidiecéze do Jablonného v Podještědí**. Paní katechetka Lída by objednala autobus na cestu, ale je potřeba vědět, zda bychom ho obsadili. Proto opětovně prosíme zájemce, aby se **co nejdříve přihlásili v sakristii nebo v knihovně**.

● KARNEVAL

Za moderování myšky Jany, včelky Áji a kočky Markéty se konal v girlandami vyzdobeném farním sále v sobotu 1. března „zvířátkový“ karneval. Při přehlídce masek jste mohli vidět kočičky, tygríka, motýlky, myšky, mravenečka, včeličku, berušku, krtečka a dokonce velké mámy kočky, ale přišli také rusalky, vodníci, kouzelníci, César s Kleopatrou a to jsem určitě všechny nevyjmenovala.

Dvě hodiny naplněné soutěžením, běháním, lezením po podlaze, s následným vyhlášením nejhezčích masek, kdy porotou byli všichni rodiče, a rozdělením sladkých cen, utekly jako voda. A protože všichni něco vyhráli a také se všem odpoledne v maskách líbilo, slíbili si společně, že se za rok opět sejdou.

Marie

● PRVNÍ JARNÍ FARNÍ VÝLET NA LŠTĚNÍ A DO HRUSIC

Mohlo by se zdát, že čas srazu - 7. hodina ranní - leckoho odradí. Ale opak byl pravdou a útrapy s brzkým vstáváním překonalo nejméně 20 dětí a snad stejně velký počet dospělých (nejen rodičů). Všechno bylo, jak má být - svačinu a dobrou náladu si nikdo nezapomněl, počasí nám přálo a vlak měl zpoždění pouze několik minut. Po benešovské trati jsme dojeli na zastávku Čtyřkoly, kde začínala pěší část výletu. Prošli jsme vesnicí Lštění a pokračovali jsme ke zřícenině hradu Stará Dubá. Je nutno podotknout, že zřícenina to byla již před naším příchodem. Našli jsme ji pouze díky Janově znalosti kraje, neboť na mapě je značena na jiném kopci. Cesta na hrad byla jako výstup do nebe, ale i nejmenší z výpravy dosáhli cíle bez problémů. Na zbytcích zdí jsme snědli zbytky svačin. Tím jsme se posilili k dalšímu pochodu.

Za příjemného svitu sluníčka jsme procházeli půvabnou českou krajinou. I po více než půl roce jsme se však setkávali s následky srpnových povodní. Holé

rozbláčené břehy Sázavy nejsou příliš hezká podívaná, a tak jsem byl rád, když jsme opět zamířili do vnitrozemí. Kolem půl druhé jsme došli ke hvězdárně ležící na kopci nad vesnicí Ondřejov. Dovnitř jsme vzhledem k našemu velkému počtu bohužel nešli. Tak jsme si alespoň prohlédli pěkný park, který ji obklopuje.

Naší poslední zastávkou byla rodná víska Josefa Lady - Hrusice. Očekával jsem, že se před námi rozprostře malebná středočeská vesnička, jak ji známe z Ladových obrázků. Realita mě však zaskočila. Vesnici činí výjimečnou pouze pěkný opravený kostel s nově objeveným románským portálem. Jinak na ní není malebného zřehla nic. Lada by už místo svého dětství asi nepoznal. Z Hrusice jsme šli ještě dva kilometry na vlak, který nás dovezl až domů do Strašnic.

Závěrem bych chtěl za všechny poděkovat Janovi, který tento výlet zorganizoval, a popřát mu mnoho energie k pořádání takovýchto i jiných akcí.

Vojtěch Pleskot

● PEČENÍ MISIJNÍCH KOLÁČKŮ

V sobotu 29. 3. jsme se sešli ve farní učebně, abychom upekli koláčky, které jsme po mši sv. nabízeli za dobrovolný příspěvek na misie pro chudé děti. Bylo krásné počasí. Sluníčko lákalo lidi ven, ale přesto jsme se sešli v hojném počtu. Nejdříve jsme srazili stoly k sobě a přikryli folií, abychom pracovali čistě a nic neušpinili.

Vystřídalý se dva druhy těsta, kynuté a listové. To jsem vám ještě neprozradil, to sladké tajemství našich koláčků, že jsme ochutnali první my, další byly pro vás na prodej.

Plechý se jen míhaly. Všichni měli radost, že mohli pomáhat dětem na celém světě. Koláčky nám chutnaly. Vám určitě také.

Děkujeme za příspěvek, **celkem jsme vybrali 12.405,80 Kč.**

Martin Pilát

● PRO DĚTI

AHOJ DĚTI!

Tak už jsme se dočkali – po čtyřicetidenním postu (odřikáním, dobrými skutky, radostí druhým) jsou tu Velikonoce, svátky Kristova vzkříšení. Radost je nejdůležitější v životě každého. Radost bude mít i osamělá babička nebo dědeček, když je třeba navštívíte s velikonoční pomlázkou. Pozor, ať nedopadnete jako pes v zrcadle!

Lída

Pes v zrcadle

Velký pes se zatoulal do místnosti plné zrcadel. Náhle kolem sebe uviděl celou smečku psů. Zlobně zavrčel a vycenil zuby. Všichni psi okolo samozřejmě udělali totéž. Pes chvíli zmateně uskakoval před útočníky, a když viděl, že všichni dělají totéž, rozzuřeně zaštěkal a skočil po jednom z nich. Po strašném nárazu do zrcadla padl na zem omráčený a zakrvácený. Kdyby byl jen jednou přátelsky zavrtěl ocasem, všichni psi v zrcadlech by pozdrav opětovali a jejich setkání by bylo radostné.

B. Ferrero: Paprsek slunce pro duši

MODLITBA ZA KNĚZE

Milé děti,

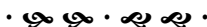
možná se vám už stalo, že za vámi někdo přišel – například některý z vašich kamarádů – a řekl vám: „víš, moje malá sestra je nemocná, a tak bych tě chtěl poprosit, aby ses za ni pomodlil.“ Nebo vy sami jste už někoho požádali o nějakou tu přímluvu u Pána Boha, třeba před nějakou těžší písemkou ve škole, nebo aby se vám to či ono podařilo. Určitě také doma, když se sejdete se svými rodiči k modlitbě, prosíte jeden za druhého i za ostatní lidi. V těchto dnech se také spolu se všemi křesťany spojujeme v prosbě, aby byl na světě mír. A tak bychom mohli v těchto příkladech pokračovat. Zkrátka a dobře, ono to tak je, že se lidé za sebe modlí, protože každý člověk modlitbu druhých potřebuje. Pán Ježíš to tak zařídil, a proto nám také řekl, abychom to dělali a my se o to určitě chceme snažit. Ale možná vás ještě nenapadlo, že i ti, u nichž právem očekáváte, že se modlí za vás – totiž kněží, vaši modlitbu také potřebují. Potřebují ji, protože i oni jsou jen obyčejnými lidmi jako vy, a tak také jako všichni ostatní lidé potřebují pomoc modliteb druhých.

Tak bychom vás rádi o tuto modlitbu poprosili. Začnete se ji modlit od letošních Velikonoc vždy v neděli před dětskou mší svatou. Proste v ní nejen za otce Mariana a mne, ale i za všechny kněze na celém světě. Ale také za to, aby jich bylo stále dost. A možná i za to, kdyby Pán Bůh někoho z vás jednou zavolal, aby se stal knězem, aby na jeho hlas slyšel.

otec Jan

*Dobry Bože,
děkujeme ti, že máme mezi sebou kněze.
Děkujeme ti,
že k nám skrze jejich službu přicházíš.
A prosíme tě,
abys jim vždy pomáhal
a dodával jim sílu a radost.
Prosíme tě také,
aby bylo na světě vždy dost kněží,
a tak nikde nemuseli být lidé,
ke kterým nemůžeš přijít.
Kéž se pak jednou všichni společně radujeme
spolu s Pannou Marií a všemi svatými
v tvém nebeském království.
Amen.*

● Max Kašparů: VĚROMĚR

.... zda to není právě naše vina, vina nás, křesťanů, že nedáváme Ježíše Krista tomuto světu jako naději a řešení, ale jako mrtvolu. Jako někoho, kdo se těm druhým plete pod nohy a komplikuje jim život.

Zeptejme se sami sebe, **zda právě my jsme přijali Ježíše jako světlo, jako balzám, jako lék?** Jsme sami Ježíšem a pro Ježíše nadšeni tolik, že svoláváme své přátele a nabízíme víru v Syna Božího i jim?

Nebo vystupujeme před lidmi jako muzeální rekvizity, které se snaží na začátku jedenadvacátého století se zdviženým prstem napravovat svět a dávat mu mravní lekce?

Nepohřbíváme vlastníma rukama víru a nestěhujeme se k ní do hrobu zavaleného kameny přetvářky a nasládlého pobožnůstkářství?

Nežijeme na hřbitovech, které lidé hledající Boha obloukem obcházejí?

Nejsme sami zdaleka čitelní svou životní strnulostí a nesrozumitelným nářečím?

Je na nás vidět upřímná a nesektářská radost z toho, že jsme našli cestu, pravdu a život?

Jeden mladý muž mi řekl, že kostelní dívku pozná podle sloganu: „Smutný pohled, bledá líčka – jedním slovem katolička.“

Tak možná vypadá výše popsany typ dívky kostelní. Tak ale nevypadá v žádném případě člověk, **který uvěřil v Ježíše Krista, přijal ho jako Pána a přítele, odvalil kameny z vlastního hrobu a spolu s Ježíšem vstal.**

V ŽIVÉ VÍŘE DO NOVÉHO ŽIVOTA!

● O POUTI do Zelené Lhoty u Nýrska 12. 10. 2002

Na toto téma mě vyprovokovala poznámka v předposledním čísle Vzkříšení. Pokusím se proto o tom něco napsat a tak mi promiňte, budou-li tu i moje vlastní pocity.

Poutní zájezd naší farnosti byl v rámci 950. výročí svatořečení sv. Wolfganga. Nejprve jsem myslel, že jedeme přímo do Nýrska. V autobuse jsme se pak dověděli, že místo poutě, kde se také sejdeme se spřátelenými farníky z Lappersdorfu z řezenské diecéze je Zelená Lhota. Zde je u nás v Čechách jediný kostel zasvěcený tomuto svatému biskupovi. On za svého působení oddělil tehdy východní část řezenské diecéze a založil tak pražské biskupství.

Náš poutní autobus odjel přesně za minutu osm hodin od našeho kostela. Počasí k nám nebylo právě milé. Již v Praze z nízkých mraků mlžilo. Naše přání, že devátá nebo jedenáctá to změní, se nesplnilo. Byli jsme asi málo v sobě pokorní. Otec Marian nám rozdál rozmnožené modlitby ke mši svaté a překlad promluvy, kterou bude mít duchovní otec P. Herbert Mader, který doprovází německé poutníky. Při každé pouti se v autobuse osvěžujeme modlitbou a zpěvem. Tak i nyní, abychom se soustředili a naše cesta měla požehnání, modlili jsme se růženec. V listu byla také píseň ke sv. Wolfgangovi v němčině, kterou budeme všichni společně zpívat. Tak nás ji otec Marian učil. Musím přiznat, že i při ujíždějícím zvuku v autobuse to docela šlo. Projížděli jsme Plzní a cesta ubíhala. V Klatovech byla zastávka. Zde dost přšelo a tak jsme se pochlubili s deštníky. Zjistili jsme, kde je hotel Beránek, kde budeme později obědvat. Kdo byl bystřejší, stačil si objednat i

kávu. Pak jsme pokračovali hlouběji do hor a strání. Vyhlídky na krásu Šumavy byly tentokráte nulové. U Nýrska jsme trochu bloudili, na křižovatkách totiž nebyly žádné směrovky, podobně jako v 68 roce minulého století. Ale vše se vyřešilo a v cíli jsme byli první okolo 11 hodiny.

Řidič zaparkoval autobus u jednoho většího dřevěného stavení, bývalé hospody, pod kostelem. Poněvadž schody vzhůru ke kostelu byly neschůdné, šli jsme oklikou po cestě do kopce. Snad na přimluvu sv. Wolfganga nás Pán Bůh přeci neopustil a při cestě do kostela, ani pak z kostela, vůbec nepršelo. Když jsme vyšli nahoru z rokle, rozezněly se na věži zvony na uvítání nás poutníků. Po vyšlapaných cestičkách v louce jsme se husím pochodem (jeden za druhým) přibližovali ke kostelu.

V této chvíli jsem si nemohl odpustit vzpomínku na skautskou lesní školu před půl stoletím. Při jejím zahájení, podobně jako ze všech světových stran, přicházeli jsme k poradnímu kruhu ohnivou branou za svolávání písňě Wa-kon-da dhe-dhu wa-pad-hin aton-he.

Nyní, v zamlžené přírodě nás obejmul čistý, krásný chrám. Byl renovován v r. 1994 řezenskou diecézí při příležitosti 1000 výročí úmrtí svatého patrona. A opět po chvíli se rozezněly zvony na uvítání poutníků z Lappersdorfu. Jejich průvodce nám pak rozdál výtisky se zpěvy v německé řeči, liturgii v latině a písni ke sv. Václavovi v češtině (snad se ji také učili zpívat v autobuse). Mše svatá byla sloužena střídavě v obou jazycích, ministroval a vypomáhal náš věrný pan Karel Duchek. Ke konci této radostné a slavnostní mše jsme zpívali píseň ke sv. Wolfgangovi a po požehnání k zakončení chorál Svatý Václave.

Dělali jsme si osobní snímky, ale nejlepší jsou ty, které byly ke koupě v kostele. Rozešli jsme se ke svým autobusům a jeli na oběd. Klatovy nás opět uvítaly v dešti. Zde, v hotelu Beránek, jsme měli společný oběd. Již známí farníci si přátelsky pohovořili a pobesedovali. Po krátkém vzájemném rozloučení si duchovní otcové předali dary a vraceli jsme se k autobusům a pak již ke svým městům – domovům.

Ještě k této Zelené Lhotě bych něco doplnil. V následující schůzce oldskautů jsem se pochlubil touto naší farní poutí. Naproti u stolu se hned ozvala sestra Runka: „My jsme na Zelené Lhotě mívaly skautské dívčí tábory (z Břevnova). Tam byla krásná velká fara a pan farář Uhlíř z Nýrska nám umožnil ony chvíle prožívat v hezké šumavské přírodě. Když znovu v r. 1969 soudruzi zakázali skautovat, jezdily jsme tam tajně v civilu. Tak i naše rodiny v létě i v zimě. Setkávaly se tu také sestry urbanky v civilu. Protože budova fary byla dřevěná, bylo stále třeba něco opravovat, zvláště po

zimě. Aby nebylo tak nápadné, že sem a do kostela jezdí celé skupiny, vzala si faru na starost jedna rodina z Plzně, která to měla blíže a mohla zde být častěji. Dovezla sem také uhlí na zimu.

31. října 1982, právě na svátek sv. Wolfganga, fara v noci vyhořela a shořelo vše. Nevyšetřilo se nic, důvod se udával, že se asi uhlí zapařilo. Na protějším kopci byla pohraniční stráž, odkud vše muselo být vidět. Vojáci pak řekli, že mysleli, že to svítí věčné světlo. V té době bedlivého střežení hranic, měl pan farář výslovně nakázané, že v kostele nesmí svítit věčné světlo. Sloužilo by to v noci asi jako orientační bod pro nepřátelské živly.“

Na další schůzku sestřička přinesla ještě ukázat fotografie pěkné, velké fary i s domácím kocourem.

Stanislav Křížek

● Zvěst velké naděje...

Velikonocemi začíná čas růstu Božího království, spolupráce mezi lidskou svobodou a Kristovým Duchem, abychom mohli obejmout celý vesmír.

Dnes tedy, kdy církev opět nabízí velikonoční výkřik, obrací se k světu s poselstvím naděje. Každý muž a každá žena na této zemi může spatřit vzkříšeného Krista, přidá-li se k jeho hledání a nechá-li se hledat. Jan nám ve svém evangeliu sděluje, že první stvoření, které objevilo znamení vzkříšeného Krista, byla žena plná citlivosti, lásky a něžnosti. Ježíš se však zjevuje i skupinám lidí, dokonce pěti stům bratří najednou; to znamená, lidem různých povah, různorodých cest a v odlišných morálních situacích. Ukřižovaný a vzkříšený Kristus, jediný syn Otce, daruje vzkříšení celé mase těchto lidí, bratrům a sestrám všech dob a všech ras.

Vzkříšení tedy značí přechod, jehož pomocí si znovu uvědomujeme svůj omezený způsob vnímání Boha a obracíme se od smutku a malichernosti k široké vizi vesmíru, otvírající se k věčnosti.

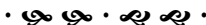
V tomto výkřiku vzkříšení, v naší víře ve vzkříšení, jsme vyzváni ke změně života, ke změně smýšlení a vidění. Máme přijmout to, že Boží láska přemáhá strach, že Boží milost odpouští hříchy, že Boží podnět přichází dříve než jakákoli naše snaha a povzbuzuje nás, staví nás na nohy po každém našem pádu.

Tato zvěst naděje se týká všech: dotýká se jednotlivců, společenství a společnosti. Nesmí v nás dnes být nedůvěra, smutek a sklíčenost, ale

ochota dát prostor této neuvěřitelné, a přece opravdové naději, která vychází z Ježíšova zmrtvýchvstání, z poselství, že Bůh je otec, že dává život všem svým dětem a že nikdo není o tento mimořádný dar ochuzen.

*Ježíši, ty, který jsi vstal z mrtvých, dej každému z nás pochopit,
že ty jsi posledním, pravým cílem našich tužeb a našeho hledání.
Dej nám porozumět, co je v pozadí našich problémů, co věží ve skutečnostech,
jež nám způsobují utrpení.
Pomoz nám, abychom viděli, že hledáme tebe, plnost života;
že hledáme tebe, pravý pokoj;
že hledáme člověka, kterým jsi ty, Synu Otce,
abychom my sami byli důvěřujícími a vyrovnanými dětmi.
Ukaž se nám i dnes v této svátosti Eucharistie, vzkříšený Ježíši,
abychom mohli slyšet tvůj hlas, jenž nás volá jménem,
abychom se nechali přitáhnout k tobě a vstoupili tak do života Trojice,
kde jsi s Otcem, jediný Syn, v plnosti Ducha.*

C. M. Martini – Vydán lidem do rukou

Bohoslužby v našem kostele:

Po - Pá 18 hod.
So 7, 18 hod.
Ne 7, 9, 10.30 a 18 hod.

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou (mimo neděle v 10.30 hod.)
živý růženec každé první pondělí v měsíci (kromě prázdnin)

Příležitost ke svatě zpovědi: 1/2 hodiny před každou mší svatou

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši sv.

Modlitební skupiny: pondělí, čtvrtek po mši sv.

Farní knihovna půjčuje knihy (mimo prázdniny): Stř. 16.30 - 17.45 hod.,
Ne 10 - 11 hod.

Mládež - rozhovory o víře: úterý od 18,45 hod. v učebně

Úvod do křesťanství: středa 18.45 – 20 hod. v učebně

Advokátní poradna: čtvrtek 17 - 18 hod v knihovně.

Chrámový sbor CANTUS AMICI: zkoušky Po 19 - 21 hod.

Chrámová hud. skupina KΑΛΟΚΑΖΗΤΙΑ: zkoušky Čt 17 hod. ve f. klubovně

Úklid kostela: vždy v pondělí od 14 hod.

Podrobně sledujte akce a kalendář na <http://strasnice.lantanet.cz>